

Publicerad 2014-02-03 18:42 av Voxxa

När du läser denna gör det i blues-takt då kommer den bäst till sin rätt. Något i stil med Frank Zappa's "Cosmic Debris" om nu någon kommer ihåg den...

ÖVER TRÖSKELN

Jag kom trasig, trött, förbannad och uppgiven
plågad av mardrömmar, fruktan och psykoser
Över trösklarna till frikyrkan styrde jag kliven
Drastiskt, men det fanns ingen plats för choser

Mina bästa vänner drog till Malmö och huvudstan
De var mina sista kryckor utan dem föll jag ihop
Hjälplöst stod jag kvar, rädd och vek som fan
Bad ofta till Gud hoppades han hörde mina rop

Jag togs väl om hand, kramades varmt av alla
Läste min bibel började vittna och evangelisera
Så började jag vägen vandra och in i ledet falla
Allt skulle gå åt helvete så det var bäst att agera

Fjällen föll från ögonen när smekmåna'n var över
Slut var resan i den första kärlekens kosmos
Kvar var påbud, piskor, krav och manövrer
– Var dig själv men se till att bli som en av oss!

Man sa jag skulle byta vänkrets mitt gamla liv var över
Jag sa upp gamla kontakter med ”djävulens patrask”
I kyrkan sa man att jag hade fått allt som jag behöver
Jag trodde blint på allt som sas de hade mig i sin ask

Jag sökte efter mening bland pastorer och präster
Övervägde snart mitt hastigt påkomna beslut
Fanns gud där någonstans var han tveklöst på semester
Kände mig snart tom på luft behövde komma ut

Jag fjättrorna i mångas ögon hur de längtade ut
Friheten man sades ha fanns tydligt inte där
Fattar idag inte hur jag orkade eller ens stod ut
Där frid och harmoni skulle finnas såg jag ofta misär

Pengar, pengar, pengar… det fanns alltid nya behov
I varje psalmbok eller blad fann man inbetalningskort

Gemenskapen man ordat om liknade mera människorov
Äktenskapen gick i kras för att kyrkan ”satsade stort”

Själv stod jag på scenen med sången som mitt pund
Man talade exalterat om att jag skulle vinna världen
– Han sjunger bra, sa man – men du vad han är rund!
Jag tog mitt uppdrag på allvar – allt fortare gick färden

En sommardag i juli runt nittonhundranitti’
Mitt intensiva korståg mot en fet burnout styrde
Någon stod på bromsen mitt i ”Revival in The City”
Gick rätt in i väggen så spån och flisor yrde

Jag hoppades på hjälp från ryggdunkande fans
De hade i alla fall sagt jag var värdefull för dem
Dagar gick, ingen kom eller sågs till någonstans
Satt som i påtvingad exil helt ensam i mitt hem

Då vi möttes på stan hade de påklitrade leenden
Sa de saknat mig såå på ”den andliga sångarscenen”
De varnade mig för bitterhet och andra beteenden
Jag märkte att de sket i om jag ens stod på benen

Det gick sakta upp att hos dem fanns ingen hjälp att få
– ”Gud hjälper dem som hjälper sig själv” visst nån sa…
Med mycket kamp och möda fick jag åter lära mig gå
Idag anser jag att samfund och kyrkor är inget att ha

Jag har haft änglar som gäster, mött djävlar i fårakläder
Trodde mig äga fulla sanningen, men dåren, det var jag
Får idag panikångest så fort jag i en kyrka träder
Att min vän oftast sköt pilen i ryggen vet jag idag

Folk må tala om Jonestown, Waco, Korpela och Knutby
Protesterar inte längre utan nickar igenkännande
Där insyn blir besvärande manar jag folk att genast fly
Folk stannar för länge i väntan på välsignelse och helande

Mitt råd till dig som söker efter frid med din Gud
Sök på andra ställen än där man skyltar att han är
Frihet finns där du accepteras utan lagar och förbud

Där du får växa och förkovras utan hinder och besvär

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Voxxa med Poeter.se id #46629 innehar upphovsrätten